

vil der kun kunne spares 10 à 14 Minutter ved dette Anlæg i Kørslen fra Helsingør til Kjøbenhavn. Jeg antager imidlertid, at det er et alt for lavt Tal, og jeg vil derfor holde mig til, hvad jeg har hørt fra mange Sider, at Tidssparelsen vil blive omkring 20 Minutter. Men kan denne nordst-svenske Trafik kræve et Statsbaneanlæg, der vil koste henimod 6 Millioner — foruden at der vel allerede er kostet ca. 2 Millioner — for at spare en Snes Minutter paa Kørslen mellem Helsingør og Kjøbenhavn, hvor meget større ville Kravene da ikke blive til andre Foranstaltninger, der ville føre denne svensk-norske Trafik til sit Endemaal, Thykland? Det ligger jo nær, at blandt saadanne Foranstaltninger vil en Kystbane fra Kjøbenhavn til Røge være høist rimelig, idet Omvejen om Roskilde er forholdsvis større fra Kjøbenhavn til Røge end Omvejen ad Hillerød fra Kjøbenhavn til Helsingør. Der vil desuden kræves og med langt større Ret, idet Tidssparelsen der vil blive meget større, en fast Broforbindelse med Falster, og der vil kræves en Etablering af en Dampfærgefart mellem Warnemünde og Gedser. Men jeg gad saa nok spørge: Er den Bytte og den Fortjeneste vi kunne faa af at drage en svensk-norsk Trafik over vort Land paa Vejen til Thykland, virkelig af den Bestaafenhed, at det kan lønne sig at gøre saadanne Ofre for den? Jeg stiller mig som sagt mere end tvivlende over for dette Spørgsmaal, og jeg tror, mange andre, naar de ret betragte Forholdet, ogsaa ville gøre det. Denne Betragtning har derfor ikke kunnet røkke mig i min Stilling, og jeg maa derfor vedblivende nære den bestemte Anskuelse, at det ikke er rigtigt at stemme for dette Lovforslag, men da min Opfattelse ikke har fundet nogen Tilslutning i Udvalget, har jeg heller ikke villet fremsette noget Forslag og nogen Indstilling til dette Ting, lige saa lidt som jeg opfordrer ærede Medlemmer til at følge mig. Jeg er bleven vant til saa ofte at anses for Tingets bêste noire, at jeg heller ikke skal vige tilbage for at anses derfor i dette Tilfælde ved at følge min Overbevisning.

Der er af 2 ærede Medlemmer stillet et Ændringsforslag, som jeg delvis kan slutte mig til, men som jeg ikke skal komme ind paa nu, idet jeg vil afvente dets Motivering.

J. Bederjens: Ligesom det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Oct. Hansen) og det ærede 1ste Medlem for 3dje Kredts (Chr. Nielsen) har jeg, som det fremgaar af Betænkningen, anbefalet at stemme imod Lovforslagets § 5, den Paragraf, der vil give

Regeringen Bemyndigelse til at optage et Statslaan i Anledning af dette Jærnbaneanlæg. Jeg tror, at dette Spørgsmaal om Statslaan til Jærnbaneanlæg under tidligere Forhandlinger her i Salen er blevet faaledes drøftet, at der vanskeligt vil kunne siges noget nyt derom, ligesom jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at hvad der end maatte blive sagt, vilde det ikke for Øjeblikket være i Stand til at bevæge noget eneste Medlem i denne Sal til at indtage et andet Standpunkt til Spørgsmaalet end det, han plejer at indtage. Jeg skal derfor ikke komme dybt ind derpaa. Det er jo ganske rigtigt, hvad den ærede Ordfører udforslig fremhævede, at naar der skal tages fat paa disse Jærnbaneanlæg, baade dem, Staten bygger, og dem, som private bygge med et lovbestemt Statstilskud, maa Regeringen være klar over, hvorfra den skal tage de Penge, som dertil skulle anvendes. Men det forekommer mig paa den anden Side at være lige saa klart, at Regeringen ikke under de nuværende politiske Forhold kan vente at faa en Bemyndigelse til at forøge Statskassens Indtægter ved Statslaan. Det vilde efter min Mening, fra Rigsdagens Standpunkt set, ikke være forsvareligt at give en saadan Bemyndigelse, forinden den Naadighed over Statens Midler, som grundlovmæssigt tilkommer begge Ting i Forening med Regeringen, ogsaa ligger hos dem, medens den nu, for en Del i alt Fald, udelukkende er hos Regeringen. Den ærede Ordfører udtalte, at det fra den Side, hvortil jeg hører, siges, at man ikke vil bevilge en Laaneparagraf „til denne Regering“. Jeg ved ikke, hvorfra den ærede Ordfører har dette Udtryk; i Betænkningen findes det ikke. Den ærede Ordfører vilde i alt Fald have ramt min Opfattelse bedre, hvis han havde sagt, at under Provisoriet kan man ikke bevilge en Laaneparagraf. Vel er det sandt, hvad den ærede Ordfører udviklede, at man vilde kunne binde de Midler, som kom til Veje ved saadanne Laan, til kun at anvendes til disse særlige Djemed; men man kan desværre ikke samtidig binde Statens øvrige Midler, som jo for hvert Aar, der gaar, navnlig gennem de indirekte Skatter faa et større Omfang, og det er for mig af underordnet Betydning, hvorfra Pengene komme ind. Hovedsagen er, at de komme ind i Statskassen, og at Rigsdagen ikke har sin fulde Indflydelse paa Anvendelsen deraf. Jeg tror som sagt ikke, det nytter at drøfte dette Spørgsmaal for Øjeblikket. Naar det Tidspunkt indtræder, da Rigsdagen faar sin fulde grundlovmæssige Naadighed over Landets Pengevæsen, antager jeg, at det rette Øjeblik er kommet til at tage under Overvejelse, hvorvidt disse